

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy o kuratorach sądowych

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 555, z późn. zm.¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Pokrzywdzony ma prawo do udziału w postępowaniu na zasadach określonych w ustawie, w tym prawo do korzystania z pomocy pełnomocnika, o czym należy go pouczyć.”;

2) w art. 23a § 3-5 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Postępowania mediacyjnego nie może prowadzić osoba, co do której w sprawie zachodzą okoliczności określone w art. 40-41, czynny zawodowo sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, komornik, a także aplikant do tychże zawodów, asesor notarialny lub komorniczy albo inna osoba zatrudniona w sądzie, prokuraturze lub innym organie ścigania oraz funkcjonariusz i pracownik Służby Więziennej; przepis art. 42 stosuje się odpowiednio.

§ 4. Instytucja lub osoba godna zaufania sporządza, po przeprowadzeniu postępowania mediacyjnego, sprawozdanie z jego wyników.

§ 5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób powoływania i odwoływania instytucji i osób uprawnionych do przeprowadzenia mediacji, zakres i warunki udostępniania akt instytucjom i osobom uprawnionym do przeprowadzenia mediacji, formę i zakres sprawozdania z wyników postępowania mediacyjnego oraz sposób i tryb postępowania mediacyjnego, mając na uwadze potrzebę skutecznego przeprowadzenia tego postępowania.”;

3) po art. 23a dodaje się art. 23b w brzmieniu:

„Art. 23b. § 1. Do prowadzenia postępowania mediacyjnego uprawniona jest instytucja, która:

- 1) zgodnie ze swoimi zadaniami statutowymi została powołana do wykonywania zadań w zakresie mediacji, resocjalizacji, ochrony interesu społecznego, ochrony ważnego interesu indywidualnego lub ochrony wolności i praw człowieka,
- 2) posiada warunki organizacyjne i kadrowe umożliwiające przeprowadzenie postępowania mediacyjnego,
- 3) została wpisana do wykazu prowadzonego w sądzie okręgowym.

§ 2. Postępowanie mediacyjne w imieniu instytucji, o której mowa w § 1, prowadzi upo-

ważniony przez nią pisemnie przedstawiciel, spełniający warunki określone w § 3 pkt 1-8.

§ 3. Postępowanie mediacyjne może również prowadzić osoba godna zaufania, która:

- 1) posiada obywatelstwo polskie lub innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- 2) ma pełną zdolność do czynności prawnych,
- 3) ukończyła 26 lat,
- 4) biegle włada językiem polskim,
- 5) nie była karana za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe,
- 6) posiada umiejętności likwidowania konfliktów oraz wystarczającą do przeprowadzania postępowania mediacyjnego wiedzę, w szczególności w zakresie psychologii, pedagogiki, socjologii, resocjalizacji lub prawa,
- 7) posiada nieposzlakowaną opinię,
- 8) została wpisana do wykazu, o którym mowa w § 1 pkt 3, oraz
- 9) przeciwko której nie jest prowadzone postępowanie o przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub przestępstwo skarbowe.”;

4) w art. 40 w § 1 dodaje się punkt 11 w brzmieniu:

„11) wydał postanowienie, o którym mowa w art. 330 § 2, w sprawie, w której pokrzywdzony wniósł akt oskarżenia określony w art. 55 § 1.”;

5) po art. 41 dodaje się art. 41a w brzmieniu:

„Art. 41a. Wniosek o wyłączenie sędziego oparty na tych samych podstawach faktycznych co wniosek wcześniej rozpoznany pozostawia się bez rozpoznania; przepisu art. 42 § 3 nie stosuje się.”;

6) w art. 47 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przepisy art. 40 § 1 pkt 1-4, 6 i 10, § 2 oraz art. 41, 41a i 42 stosuje się odpowiednio do prokuratora, innych osób prowadzących postępowanie przygotowawcze oraz innych oskarżycieli publicznych.”;

7) art. 49a otrzymuje brzmienie:

„Art. 49a. Jeżeli nie wytoczono powództwa cywilnego, pokrzywdzony, a także prokurator, może aż do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej złożyć wniosek, o którym mowa w art. 46 § 1 Kodeksu karnego.”;

8) w art. 54 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli akt oskarżenia wniósł oskarżyciel publiczny, pokrzywdzony może aż do czasu rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie głównej złożyć oświadczenie, że będzie działał w charakterze oskarżyciela posiłkowego; składając oświadczenie pokrzywdzony powinien równocześnie zgłosić wnioski dowodowe.”;

9) w art. 55:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W razie ponownego wydania przez prokuratora postanowienia o umorzeniu postępowania lub

odmowie jego wszczęcia w wypadku, o którym mowa w art. 330 § 2, pokrzywdzony może w terminie miesiąca od doręczenia mu zawiadomienia o postanowieniu wnieść akt oskarżenia do sądu, dołączając po jednym odpisie dla każdego oskarżonego oraz dla prokuratora.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a-1e w brzmieniu:

„§ 1a. W wypadku wniesienia aktu oskarżenia, o którym mowa w § 1, przepisów art. 345 i 397 nie stosuje się.

§ 1b. Policja lub inny organ właściwy do prowadzenia postępowania w tej sprawie dokonuje określonych przez sąd czynności dowodowych, po czym ich wyniki przekazuje sądowi. Przepis art. 308 stosuje się odpowiednio.

§ 1c. Jeżeli pomimo dokonania czynności, o których mowa w § 1b, na rozprawie wyłoni się potrzeba dalszego poszukiwania dowodów, a dokonanie niezbędnych czynności powodowałoby w postępowaniu sądowym znaczne trudności, sąd może nakazać prokuratorowi wyjaśnienie określonych okoliczności lub przeprowadzenie określonych czynności w zakreślonym terminie. Na postanowienie stronom oraz prokuratorowi przysługuje zażalenie.

§ 1d. Prokurator może zlecić Policji lub innemu organowi właściwemu do prowadzenia postępowania w tej sprawie dokonanie niezbędnych czynności dowodowych.

§ 1e. Prokurator, w wypadku niemożności dotrzymania zakreślonego terminu, może zwrócić się do sądu o jego przedłużenie.”;

10) w art. 74 po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. Jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia badania lub wykonania czynności, o których mowa w § 2 i 3, a zachodzi potrzeba zastosowania wobec osoby przymusu bezpośredniego, albo na wniosek przeprowadzającego badanie lub wykonującego czynności, organ postępowania zapewnia w czasie badania oraz wykonywania czynności asystę. Zastosowanie przymusu bezpośredniego podlega odnotowaniu w dokumentacji sporządzonej w wyniku wykonania badania lub czynności.”;

11) w art. 75 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Oskarżony, który pozostaje na wolności, jest obowiązany stawić się na każde wezwanie w toku postępowania karnego oraz zawiadamiać organ prowadzący postępowanie o każdej zmianie miejsca swojego zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, a także o każdej zmianie podanych wcześniej danych dotyczących numeru telefonu stacjonarnego lub komórkowego, numeru telefaksu, adresu poczty elektronicznej, o czym należy oskarżonego uprzedzić przy pierwszym przesłuchaniu.”;

12) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. Jeżeli oskarżony jest nieletni lub ubezwłasnowolniony całkowicie albo częściowo, jego przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której stałą pieczęcią oskarżony pozostaje, może podejmować na jego korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę.”;

13) w art. 78 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Sąd cofa wyznaczenie obrońcy, jeżeli okaże się, że nie istnieją okoliczności, na podstawie których go wyznaczono, chyba że wskaże inną podstawę dalszego udziału obrońcy z urzędu.”;

14) w art. 79 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli w toku postępowania biegli lekarze psychiatrzy stwierdzą, że poczytalność oskarżonego zarówno w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu, jak i w czasie postępowania nie budzi wątpliwości, oskarżony nie musi mieć obrońcy. Prezes sądu, a na rozprawie sąd, cofa wówczas wyznaczenie obrońcy, chyba że prezes sądu zarządzi lub sąd postanowi inaczej z uwagi na okoliczności określone w § 1 pkt 1 lub 2 albo w § 2 lub w art. 80.”;

15) art. 80 otrzymuje brzmienie:

„Art. 80. Oskarżony musi mieć obrońcę w postępowaniu przed sądem okręgowym jako sądem pierwszej instancji, jeżeli zarzucono mu zbrodnię lub jest pozbawiony wolności. W takim wypadku udział obrońcy w rozprawie głównej jest obowiązkowy.”;

16) w art. 88 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Pełnomocnikiem instytucji państwowej, samorządowej lub społecznej albo organizacji społecznej może być również radca prawny.

§ 3. W zakresie roszczeń majątkowych pełnomocnikiem osoby prawnej innej niż przewidziana w § 2, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, a także osoby fizycznej, może być również radca prawny.”;

17) w art. 100 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Orzeczenie lub zarządzenie wydane poza rozprawą należy doręczyć prokuratorowi, a także stronie i osobie niebędącej stroną, którym przysługuje środek zaskarżenia, chyba że brali oni udział w posiedzeniu lub byli obecni przy ogłoszeniu; w innych wypadkach o treści orzeczenia lub zarządzenia należy powiadomić strony.

§ 3. Postanowienie z uzasadnieniem w wypadku wskazanym w art. 98 § 2 doręcza się stronom, a także osobie niebędącej stroną, której przysługuje środek zaskarżenia.”;

18) w art. 114 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli ustawa nie wymaga sporządzenia uzasadnienia wraz z wydaniem orzeczenia, w razie zgłoszenia zdania odrębnego, uzasadnienie należy sporządzić z urzędu w terminie 7 dni od wydania orzeczenia, a składający zdanie odrębne dołącza w ciągu następujących 7 dni jego uzasadnienie.”;

19) w art. 131 po § 3 dodaje się § 4-6 w brzmieniu:

„§ 4. Pisma, o których mowa w § 1 i 3, można doręczać za pośrednictwem sądowej służby doręczeniowej.

§ 5. Prezes sądu, za zgodą Ministra Sprawiedliwości lub Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii prezesa sądu, może tworzyć i znosić w tym sądzie sądową służbę doręczeniową, której zadaniem jest doręczanie pism sądowych.

§ 6. W przypadku powzięcia zamiaru utworzenia sądowej służby doręczeniowej, Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, organizację

sądowej służby doręczeniowej, a także szczegółowy tryb doręczania pism sądowych przez tę służbę, mając na względzie zapewnienie skuteczności doręczeń, zachowanie wymogów postępowania sądowego, ochronę praw osób, którym pisma te są doręczane, oraz zasady ochrony ich danych osobowych.”;

20) art. 137 otrzymuje brzmienie:

„Art. 137. W razie potrzeby można wzywać lub zawiadamiać osoby telefonicznie albo w inny sposób stosownie do okoliczności, pozostawiając w aktach odpis nadanego komunikatu z podpisem osoby nadającej.”;

21) w art. 139:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli strona, nie podając nowego adresu, zmienia miejsce zamieszkania lub nie przebywa pod wskazanym przez siebie adresem, pismo wysłane pod tym adresem uważa się za doręczone. Przepis art. 75 § 1 stosuje się odpowiednio.”,

b) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Przepis § 1 stosuje się do pokrzywdzonego także wtedy, gdy nie jest stroną.”;

22) art. 147 otrzymuje brzmienie:

„Art. 147. § 1. Jeżeli względy techniczne nie stoją na przeszkodzie, przebieg czynności, o których mowa w art. 143 § 1 pkt 2, 10 i 11, utrwała się, a przebieg innych czynności protokołowanych można utrwalić, za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo

obraz

i dźwięk, o czym należy uprzedzić osoby uczestniczące w czynności.

- § 2. Przesłuchanie pokrzywdzonego, o którym mowa w art. 185a, oraz świadka, o którym mowa w art. 185b, utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego obraz i dźwięk.
- § 3. Jeżeli czynność procesową utrwała się za pomocą urządzenia rejestrującego dźwięk albo obraz i dźwięk, protokół można ograniczyć do wskazania czasu, miejsca i rodzaju czynności, osób biorących w niej udział, treści wydanych w jej toku postanowień i zarządzeń oraz istotnych okoliczności, których objęcie zapisem dźwięku albo obrazu i dźwięku jest niemożliwe lub utrudnione.
- § 4. O sporządzeniu protokołu, o którym mowa w § 3, należy uprzedzić osoby uczestniczące w czynności.
- § 5. W wypadku sporządzenia protokołu, o którym mowa w § 3, zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku lub też przeniesiony lub skopiowany zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku oraz ich przekład, o ile został sporządzony, stanowi część protokołu; w innym wypadku zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku lub też przeniesiony lub skopiowany zapis dźwięku albo obrazu i dźwięku oraz ich przekład, o ile został sporządzony, stanowi załącznik do protokołu. O czynności przeniesienia lub

skopiowania zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku na inny nośnik w sposób zachowujący identyczność zapisu czyni się wzmiankę w protokole.

- § 6. W postępowaniu przed sądem, w wypadku sporządzenia protokołu, o którym mowa w § 3, można zarządzić sporządzenie przekładu całości albo odpowiedniej części zapisu dźwięku w razie niezbędnej potrzeby, w szczególności dla zapewnienia prawidłowego orzekania w sprawie.
- § 7. W postępowaniu przygotowawczym, w wypadku sporządzenia protokołu, o którym mowa w § 3, sporządza się przekład zapisu dźwięku przed przekazaniem akt sprawy do sądu w celu dokonania czynności, o których mowa w rozdziale 38, a także przed wniesieniem aktu oskarżenia, wniosku o warunkowe umorzenie postępowania lub wniosku o umorzenie postępowania i zastosowanie środków zabezpieczających.
- § 8. Przekład zapisu dźwięku sporządza i podpisuje protokolant albo inna osoba wyznaczona przez prezesa sądu, a w postępowaniu przygotowawczym przeprowadzający czynność lub nadzorujący postępowanie albo osoba przez nich wyznaczona. Przepis art. 146 stosuje się odpowiednio.
- § 9. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje i minimalne wymagania techniczne dla urządzeń i

środków technicznych służących do rejestracji dźwięku albo obrazu i dźwięku dla celów procesowych oraz sposobów utrwalania, przenoszenia, kopiowania, przechowywania i odtwarzania zapisów, mając na uwadze konieczność zapewnienia właściwej jakości zapisu dźwięku albo zapisu obrazu i dźwięku oraz właściwego zabezpieczenia zapisów przed ich utratą, zniekształceniem, zmianą lub nieuprawnionym ujawnieniem.”;

23) art. 152 otrzymuje brzmienie:

„Art. 152. Strony oraz osoby mające w tym interes prawny mogą złożyć wniosek o sprostowanie protokołu rozprawy i posiedzenia lub przekładu zapisu dźwięku, wskazując na nieścisłości i opuszczenia.”;

24) art. 153 otrzymuje brzmienie:

„Art. 153. § 1. Przewodniczący po wysłuchaniu protokolanta lub osoby, która sporządziła przekład zapisu dźwięku, oraz po odtworzeniu zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku, jeżeli został sporządzony, może przychylić się do wniosku i wydać zarządzenie o sprostowaniu protokołu lub przekładu zapisu dźwięku; w przeciwnym razie w przedmiocie sprostowania orzeka, po wysłuchaniu protokolanta lub osoby, która sporządziła przekład zapisu dźwięku, sąd w składzie, który rozpoznawał sprawę.

§ 2. Jeżeli nie można utworzyć tego samego składu, postanowienie nie zapada, a

poszczególni jego członkowie oraz protokolant lub osoba, która sporządziła przekład zapisu dźwięku, składają do akt sprawy oświadczenie co do zasadności wniosku.

§ 3. W razie uwzględnienia wniosku należy w sprostowanym protokole i przekładzie zapisu dźwięku umieścić odpowiednią wzmiankę, którą podpisują przewodniczący i protokolant lub osoba, która sporządziła przekład zapisu dźwięku.

§ 4. Jeżeli nieścisłość lub opuszczenie w przekładzie zapisu dźwięku wynika z niedającego się usunąć zniekształcenia lub braku zapisu dźwięku, stosowną wzmiankę należy zamieścić w protokole i przekładzie zapisu dźwięku.

§ 5. Wniosek o sprostowanie protokołu rozprawy i posiedzenia lub przekładu zapisu dźwięku pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli został złożony po wysłaniu akt sprawy do wyższej instancji.”;

25) art. 154 otrzymuje brzmienie:

„Art. 154. Sprostowanie oczywistych omyłek pisarskich lub rachunkowych w protokole lub przekładzie zapisu dźwięku może nastąpić na wniosek lub z urzędu w każdym czasie; przepis art. 153 stosuje się odpowiednio.”;

26) art. 156 otrzymuje brzmienie:

„Art. 156. § 1. Stronom, podmiotowi określonymu w art. 416, obrońcom, pełnomocnikom

i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta sprawy sądowej i daje możliwość sporządzenia z nich odpisów. Za zgodą prezesa sądu akta te mogą być udostępnione również innym osobom.

- § 2. Na wniosek oskarżonego lub jego obrońcy wydaje się odpłatnie kopie dokumentów z akt sprawy oraz kopie zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku. Kopie takie można wydać odpłatnie, na wniosek, również innym stronom, podmiotowi określonymu w art. 416, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym. Kopii zapisu dźwięku albo obrazu i dźwięku rozprawy odbywającej się z wyłączeniem jawności nie wydaje się.
- § 3. Prezes sądu może w razie uzasadnionej potrzeby zarządzić wydanie odpłatnie uwierzytelnionych odpisów z akt sprawy.
- § 4. Jeżeli zachodzi niebezpieczeństwo ujawnienia tajemnicy państwowej, przeglądanie akt, sporządzanie odpisów i kopii odbywa się z zachowaniem rygorów określonych przez prezesa sądu lub sąd. Uwierzytelnionych odpisów i kopii nie wydaje się, chyba że ustawa stanowi inaczej.
- § 5. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, w toku postępowania przygotowawczego stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta, umożliwia sporządzanie odpisów i kopii oraz wydaje odpłatnie uwierzytelnione

odpisy, uwierzytelnione kopie lub kopie zapisów dźwięku albo obrazu i dźwięku, tylko za zgodą prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Za zgodą prokuratora akta w toku postępowania przygotowawczego mogą być w wyjątkowych wypadkach udostępnione innym osobom.

§ 6. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wysokość opłaty za wydanie uwierzytelnionych odpisów, kopii dokumentów oraz kopii zapisów dźwięku albo obrazu i dźwięku, mając na uwadze koszty wykonania takich odpisów i kopii.”;

27) art. 157 otrzymuje brzmienie:

„Art. 157. § 1. Oskarżonemu i pokrzywdzonemu, na ich żądanie, należy wydać bezpłatnie jeden uwierzytelniony odpis każdego orzeczenia. Odpis wydaje się z uzasadnieniem, jeżeli je sporządzono.

§ 2. W sprawach, w których wyłączono jawność ze względu na ważny interes państwa, oskarżonemu i pokrzywdzonemu wolno wydać tylko odpis orzeczenia kończącego postępowanie w danej instancji, bez uzasadnienia.

§ 3. Nie można odmówić stronie zezwolenia na sporządzenie odpisu protokołu czynności, w której strona uczestniczyła lub miała prawo uczestniczyć, jak również dokumentu pochodzącego od niej lub sporządzonego z jej udziałem.

§ 4. Przepis § 3 stosuje się do pokrzywdzonego także wtedy, gdy nie jest stroną.”;

28) art. 178 otrzymuje brzmienie:

„Art. 178. Nie wolno przesłuchiwać jako świadków:

- 1) obrońcy lub adwokata, działającego na podstawie art. 245 § 1, co do faktów, o których dowiedział się udzielając porady prawnej lub prowadząc sprawę,
- 2) duchownego co do faktów, o których dowiedział się przy spowiedzi,
- 3) mediatora co do faktów dotyczących czynu zarzucanego oskarżonemu, o których dowiedział się od oskarżonego prowadząc postępowanie mediacyjne.”;

29) w art. 182 dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Prawo do odmowy zeznań nie przysługuje w sprawach o przestępstwa określone w rozdziale XXV Kodeksu karnego, w których pokrzywdzonym jest małoletni poniżej lat 15; sąd może jednak zwolnić osobę najbliższą od obowiązku złożenia zeznania, jeżeli osoba ta wniesie o zwolnienie, przemawia za tym dobro takiego pokrzywdzonego oraz gdy istotne okoliczności sprawy można ustalić na podstawie innych dowodów.”;

30) w art. 184 § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Jeżeli okaże się, że w czasie wydania postanowienia, o którym mowa w § 1, nie istniała uzasadniona obawa niebezpieczeństwa dla życia, zdrowia, wolności albo mienia w znacznych rozmiarach świadka lub osoby dla niego najbliższej albo że obawa ta ustała po wydaniu postanowienia

bądź świadek złożył świadomie fałszywe zeznania lub nastąpiło jego ujawnienie, prokurator w postępowaniu przygotowawczym, a w postępowaniu sądowym sąd, na wniosek prokuratora, może uchylić to postanowienie. Przepis § 5 stosuje się odpowiednio. Protokół przesłuchania świadka podlega ujawnieniu w całości.”;

31) w art. 186 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Osoba uprawniona do odmowy złożenia zeznań albo zwolniona na podstawie art. 185 może oświadczyć, że chce z tego prawa skorzystać, nie później jednak niż do czasu zakończenia jej pierwszego przesłuchania w sprawie, w której przedstawiono podejrzanemu zarzuty; złożone przed odmową zeznanie tej osoby nie może wówczas służyć za dowód ani być odtworzone.”;

32) w art. 191:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przesłuchanie rozpoczyna się od zapytania świadka o imię, nazwisko, wiek, zajęcie, miejsce zamieszkania, karalność za fałszywe zeznanie lub oskarżenie, stosunek do stron, a w razie potrzeby o dane umożliwiające doręczanie mu pism oraz wzywianie lub zawiadamianie go w trybie określonym w art. 132 § 3 i art. 137.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli świadek obawia się użycia przemocy lub groźby bezprawnej wobec niego lub osoby najbliższej w związku z jego czynnościami, może on zastrzec dane dotyczące miejsca zamieszkania, numerów telefonicznych, telefaksu, poczty

elektronicznej do wyłącznej wiadomości prokuratora lub sądu. Na wniosek świadka pisma procesowe doręcza się wówczas do instytucji, w której świadek jest zatrudniony, lub na inny wskazany przez niego adres; zdanie pierwsze stosuje się odpowiednio.”,

c) dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. O uprawnieniu określonym w § 3 organ prowadzący postępowanie poucza świadka przy pierwszym przesłuchaniu.”;

33) w art. 205 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W protokole czynności przeprowadzonej z udziałem specjalistów należy wskazać ich imiona i nazwiska, specjalność, miejsce zamieszkania, miejsce pracy i stanowisko oraz podać rodzaj i zakres czynności wykonanych przez każdego z nich. Przepis art. 147 § 5 stosuje się odpowiednio.”;

34) rozdział 24 otrzymuje brzmienie:

„Rozdział 24

Wywiad środowiskowy, diagnoza osobopoznawcza i badanie osoby oskarżonego

Art. 213. § 1. W postępowaniu należy ustalić tożsamość oskarżonego, jego wiek, stosunki rodzinne i majątkowe, wykształcenie, zawód i źródła dochodu oraz dane o jego karalności, a także dane co do jego właściwości i warunków osobistych oraz sposobu życia. Odnośnie do oskarżonego będącego funkcjonariuszem publicznym w chwili popełnienia czynu lub w czasie

postępowania należy ponadto zebrać dane dotyczące przebiegu tej służby publicznej, wyróżnień oraz ukarań dyscyplinarnych.

- § 2. W toku ustaleń, o których mowa w § 1, dołącza się do akt aktualne zdjęcie oskarżonego.
- § 3. Jeżeli podejrzany był już prawomocnie skazany, dla ustalenia, czy przestępstwo zostało popełnione w warunkach art. 64 Kodeksu karnego lub przestępstwo skarbowe – w warunkach art. 37 § 1 pkt 4 Kodeksu karnego skarbowego, dołącza się do akt postępowania odpis lub wyciąg wyroku oraz dane dotyczące odbycia kary; dokumenty te dołącza się także w sprawach o zbrodnie.
- § 4. Jeżeli jest to niezbędne do ustalenia właściwości i warunków osobistych oraz sposobu życia oskarżonego, sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, zarządza w stosunku do oskarżonego przeprowadzenie wywiadu środowiskowego przez Policję lub inny organ prowadzący postępowanie albo inny podmiot uprawniony na podstawie odrębnych przepisów.
- § 5. Wynik wywiadu środowiskowego powinien zawierać:
- 1) opis dotychczasowego życia oskarżonego oraz dokładne informacje o środowisku oskarżonego, sytuacji rodzinnej, zawodowej lub związanej z

pobieraniem nauki, właściwościach i warunkach osobistych oraz o jego stanie majątkowym i źródłach dochodów,

- 2) informacje dotyczące stanu zdrowia oskarżonego, a także o nadużywaniu przez niego alkoholu, używaniu środków odurzających, środków zastępczych lub substancji psychotropowych,
- 3) inne spostrzeżenia i wnioski osoby przeprowadzającej wywiad.

§ 6. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami określi, w drodze rozporządzenia, zakres, sposób i tryb przeprowadzania wywiadu środowiskowego oraz wzór kwestionariusza tego wywiadu, mając na uwadze konieczność zapewnienia zebrania wyczerpujących danych o osobie oskarżonego.

§ 7. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje oraz minimalne wymagania techniczne dla urządzeń i środków technicznych służących do wykonania zdjęcia oskarżonego, warunki, jakim powinno odpowiadać to zdjęcie, a także sposób wykonania, przechowywania, przenoszenia oraz kopiowania zdjęcia, mając na uwadze konieczność utrwalenia twarzy oraz sylwetki oskarżonego na potrzeby prowadzonego postępowania karnego.

Art. 214. § 1. Jeżeli informacje uzyskane w drodze wywiadu środowiskowego są niewystarczające do ustalenia okoliczności istotnych dla wymiaru kary, środka karnego lub zastosowania środka związanego z poddaniem sprawcy próbie, sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, zleca sądowemu kuratorowi zawodowemu sporządzenie diagnozy osobopoznawczej.

§ 2. Diagnoza osobopoznawcza powinna zawierać:

- 1) pogłębioną ocenę właściwości i warunków osobistych oraz sposobu życia oskarżonego,
- 2) ocenę celowości i społecznej efektywności oddziaływania na oskarżonego w zakresie kształtowania jego społecznie pożądanych postaw, podatności oskarżonego na takie oddziaływanie, w tym środkami i obowiązkami o charakterze probacyjnym, ze wskazaniem ich rodzaju,
- 3) ocenę celowości orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku poddania się leczeniu, w szczególności odwykowemu lub rehabilitacyjnemu, albo oddziaływaniom terapeutycznym lub obowiązku uczestnictwa w programach korekcyjno-
-edukacyjnych, ze wskazaniem ich rodzaju,

4) prognozę co do przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego,

5) inne spostrzeżenia i wnioski kuratora.

§ 3. W celu sporządzenia diagnozy osobopoznawczej sądowy kurator zawodowy przeprowadza rozmowę z oskarżonym i członkami jego rodziny, chyba że napotyka to trudne do przezwyciężenia przeszkody, uwzględnia dane zawarte w wywiadzie środowiskowym oraz podejmuje inne niezbędne czynności. W wypadku gdy zebrane dane nie są wystarczające, kurator przeprowadza uzupełniający wywiad środowiskowy.

§ 4. Po przeprowadzeniu rozmów, o których mowa w § 3, sądowy kurator zawodowy sporządza pisemne sprawozdanie z ich przebiegu.

§ 5. Dokumenty zgromadzone lub sporządzone przez kuratora stanowią załącznik do diagnozy osobopoznawczej.

§ 6. Na wniosek sądowego kuratora zawodowego sporządzającego diagnozę osobopoznawczą Policja jest obowiązana udzielić mu pomocy przy wykonywaniu zadań z tym związanych, a w szczególności zapewnić kuratorowi bezpieczeństwo.

§ 7. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb sporządzania oraz wzór kwestionariusza diagnozy osobopoznawczej, mając na uwadze konieczność zapewnienia zebrania wyczer-

pujących danych o osobie oskarżonego, niezbędnych do dokonania oceny jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia, oceny celowości i społecznej efektywności oddziaływania na oskarżonego w zakresie kształtowania jego społecznie pożądanych postaw, podatności oskarżonego na takie oddziaływanie, w tym środkami i obowiązkami o charakterze probacyjnym, ze wskazaniem ich rodzaju, oceny celowości orzeczenia wobec oskarżonego obowiązku poddania się leczeniu, w szczególności odwykowemu lub rehabilitacyjnemu, albo oddziaływaniom terapeutycznym lub obowiązku uczestnictwa w programach korekcyjno-edukacyjnych, ze wskazaniem ich rodzaju, jak również prognozy co do przestrzegania przez oskarżonego porządku prawnego.

Art. 215. § 1. W razie potrzeby można przesłuchiwać w charakterze świadków osoby, które przeprowadziły wywiad środowiskowy lub sporządziły diagnozę osobopoznawczą.

§ 2. Dane o osobach, które dostarczyły informacji w ramach wywiadu środowiskowego lub sporządzania diagnozy osobopoznawczej, przeprowadzający wywiad lub sporządzający diagnozę ujawnia jedynie na żądanie sądu, a w postępowaniu przygotowawczym – prokuratora. Przepisy art. 191 § 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

- § 3. Osoby, które dostarczyły informacji w ramach wywiadu środowiskowego lub sporządzania diagnozy osobopoznawczej, mogą być w razie potrzeby przesłuchane w charakterze świadków.
- § 4. Do osoby powołanej do przeprowadzenia wywiadu środowiskowego lub sporządzenia diagnozy osobopoznawczej stosuje się odpowiednio przepisy o wyłączeniu sędziego. Orzeka o tym sąd, a w postępowaniu przygotowawczym – prokurator.
- § 5. W stosunku do oskarżonego, który nie ma w kraju stałego miejsca zamieszkania lub pobytu, można nie przeprowadzać wywiadu środowiskowego lub nie sporządzać diagnozy osobopoznawczej.

Art. 216. Sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, z urzędu lub na wniosek sądowego kuratora zawodowego, może zarządzić badanie oskarżonego przez biegłego psychologa lub biegłego lekarza z zachowaniem zasad określonych w art. 74.”;

35) w art. 225 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Jeżeli obrońca lub inna osoba, od której żąda się wydania rzeczy lub u której dokonuje się przeszukania, oświadczy, że wydane lub znalezione w toku przeszukania pisma lub inne dokumenty obejmują okoliczności związane z wykonywaniem funkcji obrońcy, organ dokonujący czynności pozostawia te dokumenty wymienionej osobie bez zapoznawania się z ich treścią lub wyglądem. Jeżeli

jednak oświadczenie obrońcy lub innej osoby, od której żąda się wydania rzeczy lub u której dokonuje się przeszukania, budzi wątpliwości, organ dokonujący czynności przekazuje te dokumenty z zachowaniem rygorów określonych w § 1 sądowi, który po zapoznaniu się z dokumentami zwraca je w całości lub w części, z zachowaniem rygorów określonych w § 1, obrońcy lub innej osobie, od której je zabrano, albo w terminie 14 dni od dnia otrzymania dokumentów wydaje postanowienie o ich zatrzymaniu dla celów postępowania.”;

36) w art. 238:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Kontrola i utrwalanie rozmów telefonicznych mogą być wprowadzone najwyżej na okres 6 miesięcy, z możliwością najwyżej dwukrotnego przedłużenia, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, każdorazowo na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Sąd zarządza zniszczenie utrwalonych zapisów:

- 1) po zakończeniu kontroli, jeżeli nie mają one znaczenia dla postępowania karnego, oraz
- 2) gdy sąd nie zatwierdził postanowienia prokuratora, o którym mowa w art. 237 § 2.”;

37) po art. 240 dodaje się art. 240a w brzmieniu:

„Art. 240a. W wypadku, o którym mowa w art. 238 § 3 pkt 1, sąd z urzędu lub na wniosek prokuratora może zarządzić odstąpienie od doręczenia postanowienia o kontroli i utrwalaniu rozmów telefonicznych osobie, której ono dotyczy, gdy

toczące się postępowanie lub uzasadniona obawa popełnienia nowego przestępstwa dotyczy:

- 1) zamachu na niepodległość lub integralność państwa,
- 2) zamachu na konstytucyjny ustrój państwa lub jego naczelną organy albo na jednostkę Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej,
- 3) szpiegostwa lub ujawnienia tajemnicy państwowej,
- 4) zorganizowanej grupy przestępczej,
- 5) przestępstw o charakterze terrorystycznym,
- 6) przestępstw określonych w rozdziale XVI ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny oraz w art. 5-8 Statutu

– oraz jeżeli przemawiają za tym względy bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub dobro wymiaru sprawiedliwości.”;

38) w art. 254 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Na postanowienie w przedmiocie wniosku oskarżonemu zażalenie przysługuje tylko wtedy, gdy wniosek został złożony po upływie co najmniej 3 miesięcy od dnia wydania postanowienia w przedmiocie środka zapobiegawczego dotyczącego tego samego oskarżonego.”;

39) w art. 263 § 4 i § 4a otrzymują brzmienie:

„§ 4. Przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania na czas oznaczony, przekraczający okresy określone w § 2 i 3, może dokonać sąd apelacyjny,

w którego okręgu prowadzi się postępowanie, na wniosek sądu, przed którym sprawa się toczy, a w postępowaniu przygotowawczym na wniosek właściwego prokuratora bezpośrednio przełożonego wobec prokuratora prowadzącego lub nadzorującego śledztwo – jeżeli konieczność taka powstaje w związku z zawieszeniem postępowania karnego, czynnościami zmierzającymi do ustalenia lub potwierdzenia tożsamości oskarżonego, przedłużającą się obserwacją psychiatryczną oskarżonego, przedłużającym się opracowywaniem opinii biegłego, wykonywaniem czynności dowodowych w sprawie o szczególnej zawichości lub poza granicami kraju, a także celowym przewlekaniem postępowania przez oskarżonego.

4a. Sąd apelacyjny, w którego okręgu prowadzi się postępowanie, na wniosek sądu, przed którym sprawa się toczy, może dokonać przedłużenia stosowania tymczasowego aresztowania na czas oznaczony, przekraczający okres określony w § 3, także z powodu innych istotnych przeszkód, których usunięcie było niemożliwe.”;

40) w art. 280 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. List gończy rozpowszechnia się, zależnie od potrzeby, przez rozesłanie, rozplakatowanie lub opublikowanie, w szczególności za pomocą prasy, radia, telewizji i Internetu.”;

41) w art. 285 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Na świadka, biegłego, tłumacza lub specjalistę, który bez należytego usprawiedliwienia nie stawił się na wezwanie organu prowadzącego postępowanie albo bez zezwolenia tego organu wydalil się z miejsca

czynności przed jej zakończeniem, można nałożyć karę pieniężną w wysokości do 5 000 złotych.”;

42) w art. 289 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Osobę, która przez niewykonanie obowiązków wymienionych w art. 285 § 1 i 1a lub art. 287 § 1 spowodowała dodatkowe koszty postępowania, można obciążyć tymi kosztami; dopuszczalne jest obciążenie kosztami kilku osób solidarnie. Żołnierza odbywającego zasadniczą służbę wojskową oraz pełniącego służbę w charakterze kandydata na żołnierza zawodowego nie obciąża się tymi kosztami.”;

43) w art. 293 dodaje się § 3 w brzmieniu:

„§ 3. Prawomocne postanowienie prokuratora o zabezpieczeniu stanowi tytuł wykonawczy bez potrzeby zaopatrywania go w klauzulę wykonalności.”;

44) po rozdziale 32 dodaje się rozdział 32a w brzmieniu:

„Rozdział 32a

Zabezpieczenie z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej

Art. 296a. § 1. Jeżeli zebrane w sprawie dowody wskazują na duże prawdopodobieństwo, że określona osoba popełniła czyn zabroniony, w wyniku którego powstała szkoda objęta obowiązkiem ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, na wniosek pokrzywdzonego lub osoby dla niego najbliższej, w celu udzielenia niezbędnej pomocy, nakłada na zakład ubezpieczeń,

a w przypadkach określonych w ustawie – na Ubezpieczeniowy Fundusz Gwarancyjny lub Polskie Biuro Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zwanych dalej „podmiotami zobowiązanymi do świadczenia”, obowiązek wypłaty na rzecz pokrzywdzonego, a w przypadku śmierci pokrzywdzonego na rzecz osób, o których mowa w art. 446 Kodeksu cywilnego, z tytułu zaliczki na poczet odszkodowania, jednorazowego świadczenia pieniężnego lub wypłaty świadczeń pieniężnych okresowych w okresie nie dłuższym niż do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

- § 2. W postanowieniu, o którym mowa w § 1, określa się wysokość i terminy płatności świadczeń, mając na uwadze okoliczności sprawy, a w szczególności szacunkową wysokość szkody, górną granicę odpowiedzialności podmiotu zobowiązanego do świadczenia wynikającą z umowy lub przepisów prawa, oraz potrzeby w zakresie niezbędnej pomocy pokrzywdzonemu i osobom pozostającym na jego utrzymaniu, a w przypadku śmierci pokrzywdzonego osobom, o których mowa w art. 446 Kodeksu cywilnego.
- § 3. Prawomocne postanowienie o nałożeniu na podmiot zobowiązany do świadczenia obowiązku, o którym mowa w § 1, stanowi tytuł wykonawczy bez potrzeby zaopatrywania go w klauzulę wykonalności.

§ 4. Pokrzywdzonego lub osobę dla niego najbliższą należy pouczyć o prawie wystąpienia z wnioskiem, o którym mowa w § 1.

Art. 296b. § 1. Przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w art. 296a, sąd, a w postępowaniu przygotowawczym prokurator, wzywa niezwłocznie podmiot zobowiązany do świadczenia, do przedstawienia w terminie 30 dni dokumentacji dotyczącej umowy oraz oszacowania co do wysokości szkody, ze wskazaniem sposobu jego wyliczenia. Niezłożenie dokumentacji w terminie nie tamuje wydania postanowienia.

§ 2. W razie potrzeby, przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w art. 296a, można, o ile nie pociąga to za sobą nadmiernych trudności, wysłuchać osobę, która złożyła wniosek, o którym mowa w art. 296a § 1, odnośnie okoliczności wpływających na zakres nakładanego na podmiot zobowiązany do świadczenia obowiązku.

Art. 296c. Obowiązek, o którym mowa w art. 296a, należy uchylić lub zmienić, jeżeli w toku postępowania powstaną lub ujawnią się przyczyny uzasadniające jego uchylenie lub zmianę.

Art. 296d. Na postanowienia, w przedmiocie zabezpieczenia z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, przysługuje zażalenie. Zażalenie na postano-

wienie prokuratora rozpoznaje sąd rejonowy, w którego okręgu prowadzi się postępowanie.

Art. 296e. § 1. Świadczenia wypłacone pokrzywdzonemu podlegają zaliczeniu na poczet należnego odszkodowania. Podmiotowi zobowiązanemu do świadczenia przysługuje roszczenie o zwrot spełnionych lub wyegzekwowanych świadczeń, w wypadku braku podstaw do ich wypłaty w całości lub w części.

§ 2. Roszczenie pokrzywdzonego przeciwko podmiotowi zobowiązanemu do świadczenia o zapłatę kwot przenoszących wartość wypłaconych świadczeń oraz roszczenie podmiotu zobowiązanego do świadczenia przeciwko pokrzywdzonemu, opisane w § 1, mogą być dochodzone wyłącznie w postępowaniu cywilnym.”;

45) w art. 307 dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. W razie potrzeby dokonania czynności, o których mowa w § 1, Policja niezwłocznie powiadamia prokuratora o podjęciu tych czynności.”;

46) w art. 308 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W granicach koniecznych dla zabezpieczenia śladów i dowodów przestępstwa przed ich utratą, zniekształceniem lub zniszczeniem, prokurator albo Policja może w każdej sprawie, w wypadkach niecierpiących zwłoki, jeszcze przed wydaniem postanowienia o wszczęciu śledztwa lub dochodzenia, przeprowadzić w niezbędnym zakresie czynności procesowe, a zwłaszcza dokonać oględzin, w razie potrzeby z udziałem biegłego,

przeszukania lub czynności wymienionych w art. 74 § 2 pkt 1 w stosunku do osoby podejrzanej, a także przedsięwziąć wobec niej inne niezbędne czynności, nie wyłączając pobrania krwi, włosów i wydzielin organizmu. Po dokonaniu tych czynności, w sprawach, w których prowadzenie śledztwa jest obowiązkowe, prowadzący postępowanie przekazuje sprawę niezwłocznie prokuratorowi.”;

47) w art. 321 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Termin zaznajomienia podejrzanego z materiałami postępowania powinien być tak wyznaczony, aby od doręczenia zawiadomienia o nim podejrzanemu i jego obrońcy upłynęły co najmniej 3 dni.”;

48) w art. 330 § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Jeżeli postanowienie o uchyleniu postanowienia o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia nie zawiera wskazania okoliczności, które należy wyjaśnić, lub czynności, które należy przeprowadzić, prokurator, o ile nadal nie znajduje podstaw do wniesienia aktu oskarżenia lub wszczęcia postępowania przygotowawczego, wydaje ponowne postanowienie o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia; na postanowienie zażalenie nie przysługuje. Pokrzywdzony, który złożył zażalenie na uprzednio wydane postanowienie, może wnieść akt oskarżenia określony w art. 55 § 1 – o czym należy go pouczyć.

§ 3. W razie wniesienia przez pokrzywdzonego aktu oskarżenia prezes sądu przesyła jego odpis prokuratorowi, wzywając go do nadesłania w terminie 14 dni akt postępowania.”;

49) w art. 335:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prokurator może umieścić w akcie oskarżenia albo dołączyć do wnoszonego aktu oskarżenia wniosek o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego za występki zagrożony karą nieprzekraczającą 12 lat pozbawienia wolności bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Uzasadnienie aktu oskarżenia, a także wniosku dołączonego do wnoszonego aktu oskarżenia, można ograniczyć do wskazania okoliczności, o których mowa w § 1.”;

50) w art. 337 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio do wniosku, o którym mowa w art. 335, dołączonego do wnoszonego aktu oskarżenia.”;

51) w art. 339 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Prezes sądu kieruje sprawę na posiedzenie ponadto, gdy zachodzi potrzeba rozważenia możliwości przekazania jej do postępowania mediacyjnego.”;

52) w art. 345 § 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Sąd przekazuje sprawę oskarżycielowi publicznemu w celu usunięcia istotnych braków postępowania

przygotowawczego, których usunięcie przez sąd powodowałoby znaczne trudności.

§ 2. Przekazując sprawę oskarżycielowi publicznemu, sąd wskazuje kierunek uzupełnienia, a w razie potrzeby także odpowiednie czynności, jakie należy przedsięwziąć.”;

53) art. 349 otrzymuje brzmienie:

„Art. 349. § 1. Prezes sądu wnosi sprawę na posiedzenie, jeżeli przewidywany zakres postępowania dowodowego uzasadnia przypuszczenie, że w sprawie należy wyznaczyć co najmniej 10 terminów rozprawy.

§ 2. Prezes sądu może wnieść sprawę na posiedzenie, jeżeli ze względu na zawołość sprawy lub z innych ważnych powodów uzna, że może to przyczynić się do usprawnienia postępowania, a zwłaszcza należytego planowania i organizacji rozprawy głównej.

§ 3. Termin posiedzenia w sprawach, o których mowa w § 1 lub 2, powinien zostać wyznaczony w ciągu 7 dni od wniesienia do sądu aktu oskarżenia. Posiedzenie należy odbyć w ciągu 21 dni od daty jego wyznaczenia.

§ 4. Strony, obrońcy i pełnomocnicy mogą wziąć udział w posiedzeniu. Ich udział jest obowiązkowy, jeżeli prezes sądu tak zarządzi.

§ 5. Wyznaczając posiedzenie, prezes sądu może zobowiązać strony, pełnomocników

i obrońców do przedstawienia w oznaczonym terminie pisemnego stanowiska w przedmiocie planowania i organizacji rozprawy głównej. Stanowisko to jest przedstawiane przez wypełnienie i przedłożenie urzędowego formularza, jeżeli prezes sądu nie zarządzi inaczej.

§ 6. Stanowisko w przedmiocie planowania i organizacji rozprawy głównej obejmuje informacje i oświadczenia, w szczególności o: przewidywanych terminach rozpraw, terminach usprawiedliwionej nieobecności uczestników procesu, wstępnych oświadczeniach w zakresie: umorzenia postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 2-11, trybu postępowania i właściwości sądu, zwrotu sprawy prokuratorowi na podstawie art. 345 § 1 i art. 397 § 1, zawieszenia postępowania, przekazania sprawy do postępowania mediacyjnego, potrzeby wezwania na rozprawę główną biegłych, kuratora sądowego, potrzeby sprawdzenia danych o karalności oskarżonego, składania dodatkowych wniosków dowodowych, niezbędnych do efektywnego przygotowania rozprawy głównej.

§ 7. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór formularza stanowiska w przedmiocie planowania i organizacji rozprawy głównej, składanego przez osobę lub stronę zobowiązaną do zajęcia takiego stanowiska, uwzględniając

przy tym zakres pochodzących od stron informacji i oświadczeń niezbędnych do efektywnego przygotowania przebiegu rozprawy głównej, wczesnego rozpoznania istotnych zagadnień występujących w danej sprawie, mogących wpłynąć na czas trwania procesu oraz potrzebę ochrony słusznym interesów stron i zapewnienie możliwości ich realizacji w procesie.”;

54) w art. 387 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do chwili zakończenia pierwszego przesłuchania wszystkich oskarżonych na rozprawie głównej oskarżony, któremu zarzucono przestępstwo zagrożone karą pozbawienia wolności do lat 15, może złożyć wniosek o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu określonej kary lub środka karnego bez przeprowadzania postępowania dowodowego; jeżeli oskarżony nie ma obrońcy z wyboru, sąd może, na jego wniosek, wyznaczyć mu obrońcę z urzędu.”;

55) w art. 393 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wolno odczytywać na rozprawie protokoły oględzin, przeszukania i zatrzymania rzeczy, opinie biegłych, instytutów, zakładów lub instytucji, dane o karalności, wyniki wywiadu środowiskowego, diagnozę osobopoznawczą oraz wszelkie dokumenty urzędowe złożone w postępowaniu przygotowawczym lub sądowym albo w innym postępowaniu przewidzianym przez ustawę. Nie wolno jednak odczytywać notatek dotyczących czynności, z których wymagane jest sporządzenie protokołu.”;

56) art. 393a otrzymuje brzmienie:

„Art. 393a. W warunkach określonych w art. 389 § 1, art. 391 § 1 i 2, art. 392 i 393 wolno również odczytywać zapis, o którym mowa w art. 145 § 1, oraz odczytywać przekład zapisu dźwięku lub odtwarzać zapis, o którym mowa w art. 147 § 5, o ile stanowią część protokołu.”;

57) w art. 394 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Dane dotyczące osoby oskarżonego, wyniki wywiadu środowiskowego oraz diagnozę osobopoznawczą uznaje się za ujawnione bez odczytywania. Należy je jednak odczytać na żądanie oskarżonego lub obrońcy.”;

58) art. 397 otrzymuje brzmienie:

„Art. 397. § 1. Jeżeli na rozprawie ujawnią się istotne braki postępowania przygotowawczego albo wyłoni się potrzeba poszukiwania dowodów, a dokonanie niezbędnych czynności powodowałoby w postępowaniu sądowym znaczne trudności, sąd przekazuje sprawę oskarżycielowi publicznemu w celu uzupełnienia śledztwa lub dochodzenia. Na postanowienie służy stronom zażalenie.

§ 2. Na wniosek oskarżyciela publicznego, sąd może zobowiązać go do przedstawienia w terminie nienaruszającym zasady ciągłości rozprawy dowodów, których przeprowadzenie pozwoliłoby na usunięcie braków, o których mowa w § 1. W przypadku nieprzedstawienia dowodów w określonym terminie, sąd wydaje postanowienie, o którym mowa w § 1.

§ 3. Przepisy art. 345 § 2 oraz art. 346 stosuje się odpowiednio.”;

59) w art. 402 po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Jeżeli w sprawie rozpoznawanej w składzie wieloosobowym zmianie uległ nie więcej niż jeden z członków składu, a obecne na rozprawie strony nie zgłosiły sprzeciwu, rozprawę przerwana można prowadzić po przerwie w dalszym ciągu.”;

60) w art. 404 po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Zakazu prowadzenia rozprawy odroczonej w dalszym ciągu, o którym mowa w § 2, nie stosuje się, jeżeli w sprawie rozpoznawanej w składzie wieloosobowym zmianie uległ nie więcej niż jeden z członków składu, a obecne na rozprawie strony nie zgłosiły sprzeciwu co do prowadzenia rozprawy w dalszym ciągu albo zgłoszony sprzeciw w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania.”;

61) w art. 413 w § 2 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych, a w razie potrzeby, co do zaliczeń określonych w art. 63 Kodeksu karnego.”;

62) w art. 420 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli sąd nieprawidłowo dokonał zaliczeń okresów, o których mowa w art. 63 Kodeksu karnego, stosuje się odpowiednio przepis § 1.”;

63) w art. 422 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W terminie zawitym 7 dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie,

wydanego na posiedzeniu, także pokrzywdzony, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek powinien wskazywać, czy dotyczy całości czy określonej części wyroku. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien ponadto wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.”;

64) w art. 423 § 1a i § 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1a. W wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku w części odnoszącej się do niektórych oskarżonych lub w określonym zakresie sąd może ograniczyć uzasadnienie do tych tylko części wyroku, których wniosek dotyczy.

§ 2. Wyrok z uzasadnieniem doręcza się stronie, podmiotowi określonemu w art. 416, a także pokrzywdzonemu, które złożyły wniosek na podstawie art. 422. Przepis art. 100 § 5 stosuje się.”;

65) w art. 426 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Od wydanych w toku postępowania odwoławczego postanowień o przeprowadzeniu obserwacji w zakładzie leczniczym, o zastosowaniu, zmianie lub uchyleniu środka zapobiegawczego oraz o nałożeniu kary porządkowej przysługuje zażalenie do innego równorzędnego składu sądu odwoławczego.”;

66) w art. 437 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli pozwalają na to zebrane dowody, sąd odwoławczy zmienia zaskarżone orzeczenie,

orzekając odmiennie co do istoty, lub uchyla je i umarza postępowanie; w innych wypadkach uchyla orzeczenie i przekazuje sprawę sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania; przepisy art. 397 § 1 i 3 stosuje się odpowiednio.”;

67) w art. 439 w § 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) sąd był nienależycie obsadzony lub, z wyjątkiem wypadków przewidzianych w ustawie, którykolwiek z jego członków nie był obecny na całej rozprawie,”;

68) art. 443 otrzymuje brzmienie:

„Art. 443. W razie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania wolno w dalszym postępowaniu orzec karę surowszą niż orzeczona w uchylonym wyroku tylko wtedy, gdy wyrok ten był zaskarżony na niekorzyść oskarżonego albo gdy zachodzą okoliczności określone w art. 434 § 3.”;

69) w art. 450 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Udział w rozprawie prokuratora, a obrońcy w wypadkach określonych w art. 79 § 1 i 2 i art. 80, jest obowiązkowy.”;

70) art. 452 otrzymuje brzmienie:

„Art. 452. Sąd odwoławczy, uznając potrzebę uzupełnienia przewodu sądowego, przeprowadza dowody na rozprawie, jeżeli przyczyni się to do przyspieszenia postępowania, a nie jest konieczne przeprowadzenie postępowania dowodowego co do istoty sprawy w całości albo w znacznej części. Dowód można dopuścić również przed rozprawą.”;

71) w art. 453 po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Za zgodą obecnych stron można zaniechać ustnego sprawozdania.”;

72) w art. 454 uchyla się § 2;

73) w art. 457 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Jeżeli sąd zmienia zaskarżony wyrok albo utrzymuje go w mocy, uzasadnienie sporządza się na wniosek strony, chyba że zostało zgłoszone zdanie odrębne. Przepisy art. 422 i 423 stosuje się odpowiednio.”;

74) uchyla się art. 484;

75) art. 485 otrzymuje brzmienie:

„Art. 485. W sprawach z oskarżenia prywatnego stosuje się przepisy o postępowaniu uproszczonym, z zachowaniem przepisów niniejszego rozdziału.”;

76) w art. 489 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Na wniosek lub za zgodą stron sąd może zamiast posiedzenia pojednawczego wyznaczyć odpowiedni termin dla przeprowadzenia postępowania mediacyjnego.”;

77) w art. 503 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Wydając wyrok nakazowy, sąd zasądza w całości roszczenie zgłoszone w powództwie cywilnym lub odszkodowanie pieniężne na podstawie art. 415 § 4.”;

78) w art. 517b:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W postępowaniu przyspieszonym są rozpoznawane sprawy o przestępstwa podlegające rozpoznaniu w trybie uproszczonym,

jeżeli sprawca został ujęty na gorącym uczynku popełnienia przestępstwa lub bezpośrednio potem, zatrzymany oraz w ciągu 48 godzin doprowadzony przez Policję i przekazany do dyspozycji sądu wraz z wnioskiem o rozpoznanie sprawy w postępowaniu przyspieszonym, zwanym dalej „wnioskiem o rozpoznanie”.

b) po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. Od osoby podejrzanej odbiera się oświadczenie w przedmiocie korzystania z pomocy obrońcy. Jeżeli osoba podejrzana oświadczy, że nie ustanowi obrońcy z wyboru, poucza się ją o prawie do żądania wyznaczenia obrońcy z urzędu.”,

c) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli nie zachodzą szczególne okoliczności uniemożliwiające sporządzenie wniosku o rozpoznanie, funkcjonariusz Policji sporządza i przedstawia ten wniosek na piśmie prokuratorowi, który go zatwierdza lub zmienia, a następnie kieruje do sądu; wniosek o rozpoznanie zastępuje akt oskarżenia. W razie odmowy zatwierdzenia prokurator podejmuje decyzję co do dalszego biegu sprawy.”,

d) po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. Do wniosku o rozpoznanie dołącza się oświadczenie podejrzanego, o którym mowa w § 3a, wraz z żądaniem wyznaczenia obrońcy z urzędu, jeżeli podejrzany oświadczył, że chce z tego prawa skorzystać.”,

e) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Przed podjęciem decyzji, o których mowa w § 4, prokurator przesłuchuje osobę podejrzaną, a w razie wcześniejszego przesłuchania tej osoby w charakterze podejrzanego – może ją przesłuchać.”;

79) w art. 517c § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Postępowanie przyspieszone prowadzi się również w razie zarządzenia przerw w rozprawie trwających łącznie nie dłużej niż 14 dni; zarządzając pierwszą przerwę, sąd rozstrzyga w przedmiocie zastosowania środka zapobiegawczego. W sprawie o występki o charakterze chuligańskim sąd stosuje środek zapobiegawczy, przy czym chuligański charakter czynu stanowi samoistną podstawę zastosowania tego środka; przepisu art. 259 § 3 nie stosuje się.”;

80) w art. 517i:

a) uchyla się § 1,

b) § 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Jeżeli oskarżony nie ma obrońcy z wyboru i zażądał wyznaczenia obrońcy, prezes sądu właściwego do rozpoznania sprawy wyznacza mu obrońcę z urzędu; przepis art. 81 § 2 stosuje się.

§ 3. Jeżeli w sprawie, w której oskarżony korzysta z obrońcy z wyboru, obrońca lub oskarżony wypowiada stosunek obrończy i oskarżony zażądał wyznaczenia obrońcy, prezes sądu lub sąd wyznacza obrońcę z urzędu, o ile oskarżony nie ustanowił niezwłocznie obrońcy z wyboru.”;

81) w art. 536 dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W postępowaniu kasacyjnym przepisu art. 452 nie stosuje się.”;

82) w art. 542 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Niedopuszczalne jest wznowienie postępowania z urzędu na niekorzyść oskarżonego po upływie roku od daty uprawomocnienia się orzeczenia.”;

83) art. 607a otrzymuje brzmienie:

„Art. 607a. W razie podejrzenia, że osoba ścigana za przestępstwo podlegające jurysdykcji polskich sądów karnych może przebywać na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, właściwy miejscowo sąd okręgowy, na wniosek prokuratora, a w postępowaniu sądowym i wykonawczym – z urzędu lub na wniosek właściwego sądu rejonowego, może wydać europejski nakaz aresztowania, zwany w niniejszym rozdziale „nakazem”. Na postanowienie sądu w przedmiocie nakazu prokuratorowi przysługuje zażalenie.”;

84) art. 607d otrzymuje brzmienie:

„Art. 607d. § 1. Jeżeli istnieje podejrzenie, że osoba ścigana może przebywać na terytorium państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a jej miejsce pobytu nie jest znane, prokurator, a w postępowaniu sądowym i wykonawczym sąd okręgowy, który wydał nakaz, przesyła jego odpis do centralnej jednostki Policji współpracującej z Inter-

polem z wnioskiem o wszczęcie poszukiwań międzynarodowych.

- § 2. Jeżeli miejsce pobytu osoby ściganej jest znane lub zostało ustalone w wyniku poszukiwań, o których mowa w § 1, prokurator, a w postępowaniu sądowym i wykonawczym sąd okręgowy, który wydał nakaz, przekazuje go bezpośrednio organowi sądowemu państwa wykonania nakazu; odpis nakazu przekazuje się Ministrowi Sprawiedliwości.
- § 3. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio w wypadku, gdy państwo wykonania nakazu zwróciło się o przedstawienie dodatkowych informacji lub dokumentów.
- § 4. Przekazanie europejskiego nakazu aresztowania oraz wszystkich związanych z nim informacji i dokumentów może nastąpić również z wykorzystaniem urządzeń służących do automatycznego przesyłania danych w sposób umożliwiający stwierdzenie autentyczności tych dokumentów.”;

85) art. 607h otrzymuje brzmienie:

„Art. 607h. § 1. Właściwy sąd lub prokurator może wystąpić do organu sądowego państwa wykonania nakazu o zajęcie i wydanie przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa lub mogących stanowić dowód w sprawie rzeczy, korespondencji, przesyłek, wykazów

połączeń telekomunikacyjnych lub innych przekazów informacji lub danych przechowywanych w systemie informatycznym lub na nośniku, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną.

§ 2. Można wystąpić o zatrzymanie i wydanie dowodów i przedmiotów, o których mowa w § 1, również wtedy, gdy wykonanie nakazu nie jest możliwe ze względu na śmierć lub ucieczkę osoby ściganej.

§ 3. Przekazane przedmioty, o których mowa w § 1, zwraca się państwu wykonania nakazu, jeżeli przy ich przekazaniu zastrzeżono zwrot lub gdy podlegają one zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu uprawnionemu podmiotowi, przebywającemu na terytorium państwa wykonania nakazu.

§ 4. Przepisy rozdziału 62a stosuje się odpowiednio.”;

86) w art. 607k po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„§ 3a. Przed wpływieniem nakazu europejskiego sąd może zastosować wobec osoby ściganej tymczasowe aresztowanie na czas nie dłuższy niż 7 dni, jeżeli zwraca się o to właściwy organ sądowy, który wydał nakaz europejski, zapewniając, że wobec tej osoby zapadł prawomocny wyrok skazujący lub wydano decyzję o tymczasowym aresztowaniu.”;

87) po art. 607w dodaje się art. 607wa w brzmieniu:

„Art. 607wa. § 1. Właściwy sąd lub prokurator, na wniosek organu sądowego państwa wydania

nakazu europejskiego, dokonuje zajęcia i wydania przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, albo mogących stanowić dowód w sprawie rzeczy, korespondencji, przesyłek, wykazów połączeń telekomunikacyjnych lub innych przekazów informacji lub danych przechowywanych w systemie informatycznym lub na nośniku, w tym korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną.

§ 2. Zatrzymania i wydania dowodów i przedmiotów, o których mowa w § 1, należy dokonać również wtedy, gdy wykonanie nakazu europejskiego nie jest możliwe ze względu na śmierć lub ucieczkę osoby ściganej.

§ 3. Przy przekazaniu przedmiotów, o których mowa w § 1, można zastrzec ich zwrot, w szczególności gdy podlegają one zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu uprawnionemu podmiotowi, przebywającemu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4. Przepisy rozdziału 62b stosuje się odpowiednio.”;

88) art. 612 otrzymuje brzmienie:

„Art. 612. § 1. O każdorazowym wypadku zastosowania tymczasowego aresztowania wobec

obywatela państwa obcego, na jego prośbę, zawiadamia się niezwłocznie właściwy miejscowo urząd konsularny tego państwa lub – w braku takiego urzędu – przedstawicielstwo dyplomatyczne tego państwa, a w przypadku uchodźcy – przedstawiciela Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców.

§ 2. W razie zatrzymania obywatela państwa obcego należy zatrzymanemu umożliwić, na jego prośbę, nawiązanie w dostępnej formie kontaktu z właściwym urzędem konsularnym lub przedstawicielstwem dyplomatycznym, a w razie zatrzymania osoby nieposiadającej żadnego obywatelstwa – z przedstawicielem państwa, w którym ma ona stałe miejsce zamieszkania.”;

89) w art. 632 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) w sprawach z oskarżenia publicznego – Skarb Państwa, z wyjątkiem należności z tytułu udziału adwokata lub radcy prawnego ustanowionego w charakterze pełnomocnika przez pokrzywdzonego, oskarżyciela posiłkowego, powoda cywilnego albo inną osobę.”;

90) w art. 632a dotychczasową treść oznacza się jako § 1 i dodaje się § 2 w brzmieniu:

„§ 2. W razie niewinnienia oskarżonego lub umorzenia postępowania, sąd orzeka, że koszty procesu ponosi w całości lub w części oskarżony, a w sprawach z oskarżenia prywatnego oskarżony lub Skarb

Państwa, jeżeli:

- 1) oskarżony skierował przeciwko sobie podejrzenie popełnienia czynu zabronionego,
- 2) ukrywanie się oskarżonego przyczyniło się do przedawnienia karalności zarzucanego mu czynu,
- 3) umorzono przeciwko oskarżonemu postępowanie na podstawie art. 11 § 1.”;

91) w art. 637 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W wypadku cofnięcia wniosku o ściganie, kosztami procesu można obciążyć osobę, która wniosek cofnęła.”;

92) w art. 647 w § 1 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) żołnierzy w czynnej służbie wojskowej o przestępstwa popełnione w czasie pełnienia tej służby – z wyjątkiem przestępstw stanowiących zbrodnie komunistyczne przewidziane w art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2007 r. Nr 63, poz. 424, Nr 64, poz. 432, Nr 83, poz. 561 i Nr 85, poz. 571),

1) pracowników wojska o przestępstwa określone w art. 356-363 Kodeksu karnego w związku z art. 317 § 2 tego kodeksu oraz o inne przestępstwa, jeżeli czyn pozostaje w związku z zatrudnieniem,”;

93) w art. 650 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Przekazanie nie może nastąpić, jeżeli sprawa dotyczy przestępstwa określonego w rozdziałach XXXIX-XLIV Kodeksu karnego albo innego przestępstwa popełnionego przez żołnierza, którym

naruszono obowiązek wynikający ze służby wojskowej, lub przestępstwa popełnionego przez pracownika wojska w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.”;

94) w art. 662 uchyla się § 1;

95) w art. 668 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Postępując w myśl art. 334 § 2, prokurator wojskowy poucza oskarżonego oraz pokrzywdzonego niebędącego żołnierzem także o prawie do złożenia wniosku, o którym mowa w art. 669 § 2 i 2a.”;

96) w art. 669:

a) po § 2 dodaje się § 2a w brzmieniu:

„§ 2a. Przepis § 2 stosuje się odpowiednio na wniosek pokrzywdzonego niebędącego żołnierzem; w wypadku określonym w art. 55 § 1 wniosek dołącza się do aktu oskarżenia.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, sposób postępowania w sprawach związanych z uczestnictwem ławników sądów powszechnych w składach orzekających sądów wojskowych, o którym mowa w § 2 i 2a, mając na uwadze konieczność zapewnienia właściwego współdziałania prezesów sądów wojskowych i powszechnych przy wyznaczaniu ławników do składu orzekającego.”;

97) w art. 671:

a) uchyla się § 3,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W wypadkach określonych w § 1 i 2 stosuje się odpowiednio art. 81.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego (Dz. U. Nr 89, poz. 556, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Przepisy art. 647 i art. 650 § 3 wchodzi w życie z dniem wejścia w życie ustawy z dnia ... o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego, ustawy – Przepisy wprowadzające Kodeks postępowania karnego, ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz ustawy o kuratorach sądowych (Dz. U. Nr ..., poz. ...).”;

2) uchyla się art. 12.

Art. 3. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. Nr 106, poz. 1148, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 16 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do wyłączenia sędziego stosuje się odpowiednio przepisy art. 40, 41, 41a i art. 42 § 1-3 Kodeksu postępowania karnego.”;

2) w art. 19 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przepisy art. 40 § 1 pkt 1-4 i 6, § 2 oraz art. 41, 41a i 42 Kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio do oskarżyciela publicznego.”;

3) w art. 57:

a) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Wniosek o ukaranie składany przez oskarżyciela publicznego powinien ponadto zawierać aktualne zdjęcie obwinionego oraz wskazanie:

- 1) przepisów, pod które zarzucany czyn podpada,
- 2) miejsca zatrudnienia obwinionego oraz, w miarę możliwości, danych o jego warunkach materialnych, rodzinnych i osobistych,
- 3) pokrzywdzonych, o ile takich ujawniono,
- 4) wysokości wyrządzonej szkody,
- 5) stanowiska osoby sporządzającej wniosek,
- 6) sądu właściwego do rozpoznania sprawy,
- 7) danych dotyczących uprzedniego skazania obwinionego za podobne przestępstwo lub wykroczenie, jeżeli oskarżyciel powołuje się na tę okoliczność.”,

b) dodaje się § 6 w brzmieniu:

„§ 6. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z właściwymi ministrami określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje oraz minimalne wymagania techniczne dla urządzeń i środków technicznych służących do wykonania zdjęcia obwinionego, warunki, jakim powinno odpowiadać to zdjęcie, a także sposób wykonania, przechowywania, przenoszenia oraz kopiowania zdjęcia, mając na uwadze konieczność utrwalenia twarzy oraz sylwetki obwinionego na potrzeby prowadzonego postępowania.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz. U. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.⁴⁾) w art. 91:

- 1) w ust. 1 uchyla się pkt 1;
- 2) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ryczałt, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, wynosi 4%,
a w wypadku określanym w ust. 1 pkt 3 – 10% kwoty
bazowej, o której mowa w art. 90 ust. 2.”.

Art. 5. Jeżeli na podstawie niniejszej ustawy nastąpiła zmiana właściwości sądu, orzeka sąd dotychczas właściwy, gdy akt oskarżenia wniesiono przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

Art. 6. Sprawy, w których przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpoczęto rozprawę główną, toczą się do końca postępowania w danej instancji według przepisów dotychczasowych, jednakże w razie zawieszenia postępowania, odroczenia rozprawy lub ponownego rozpoznania sprawy albo po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia postępowanie toczy się według przepisów tej ustawy.

Art. 7. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 23a § 5, art. 147 § 5, art. 156 § 6, art. 214 § 9 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 23a § 5, art. 147 § 9, art. 156 § 6, art. 213 § 6 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 8. Ustawa wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 50, poz. 580, Nr 62, poz. 717, Nr 73, poz. 852 i Nr 93, poz. 1027, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 74, poz. 676, z 2003 r. Nr 17, poz. 155, Nr 111, poz. 1061 i Nr 130, poz. 1188, z 2004 r. Nr 51, poz. 514, Nr 69, poz. 626, Nr 93, poz. 889, Nr 240, poz. 2405 i Nr 264, poz. 2641, z 2005 r. Nr 10, poz. 70, Nr 48, poz. 461, Nr 77, poz. 680, Nr 96, poz. 821, Nr 141, poz. 1181, Nr 143, poz. 1203, Nr 163, poz. 1363, Nr 169, poz. 1416 i Nr 178,

poz. 1479, z 2006 r. Nr 15, poz. 118, Nr 66, poz. 467, Nr 95, poz. 659, Nr 104, poz. 708 i 711, Nr 141, poz. 1009 i 1013, Nr 167, poz. 1192, Nr 226, poz. 1647 i 1648 oraz z 2007 r. Nr 20, poz. 116, Nr 64, poz. 432, Nr 80, poz. 539, Nr 89, poz. 589 i Nr 99, poz. 664.

- ²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 2000 r. Nr 62, poz. 717, z 2001 r. Nr 106, poz. 1149, z 2002 r. Nr 213, poz. 1801, z 2003 r. Nr 17, poz. 155 oraz z 2007 r. Nr 112, poz. 766.
- ³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2003 r. Nr 109, poz. 1031 i Nr 213, poz. 2081, z 2004 r. Nr 128, poz. 1351, z 2005 r. Nr 132, poz. 1103 i Nr 143, poz. 1203 z 2006 r. Nr 226, poz. 1448 oraz z 2007 r. Nr 89, poz. 589 i Nr 99, poz. 664.
- ⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 154, poz. 1787, z 2002 r. Nr 213, poz. 1802 i Nr 153, poz. 1271, z 2003 r. Nr 228, poz. 2256 oraz z 2005 r. Nr 169, poz. 1410.